

בשלמים דוקא אף דדין זה שייך גם בעולה, משום דטעם פתיחת הדלתות הוא כדי שיצא זהשפעה מרצון העליין להטיב ולהתחסד, וזהו נראה

יותר בקרבן שלמים מבשאר כל הקרבנות דבשלמים אוכלים הכהנים והבעלים משלחן גבוה. (ההמשך חסר).

צו

ואת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגו'. כ' ברבינו כחיי שבא הכתוב ללמדנו שרקבן עולה הוא הנכבד שבכל הקרבנות כולן. ששאר הקרבנות יש מהם שנאכלים לבעלים ויש שנאכלים לכהנים אבל קרבן עולה אין לבני"א שום חלק בו אלא כולו להקב"ה. ועי' אמה"ר היא העולה למעלת הקרבן וחשיבותו. ע"כ.

וראוי להבין למה מלמדנו הכתוב דבר זה כאן ולא בתחלת פרשת ויקרא ששם עיקר דיני העולה? ואילו כאן איירי רק בהקטר חלבים ואברים שהיא עבודה טפלה וגם באופן של דיעבד שאם לא הקטירים מביום שיכול להקטירם כל הלילה כמ"ש רש"י.

אי' בגמ' תפילות אבות תקנום וכנגד תמידים תקנום. תפלת שחרית תקן אברהם כנגד תמיד של שחר ותפלת מנחה תקן יצחק כנגד תמיד של בין הערבים ותפלת ערבית כנגד אברים שלא הקטירים מביום שמקטירים בלילה. וגם כאן ראוי להבין שהרי יעקב אבינו הוא המוכחר שבאבות כמו שאחז"ל עה"פ בני יעקב כחיריו. וכ"ה בזה"ק שיעקב אבינו הוא תושבחתא דאבות. ולמה תפלתו היא מכוונת כנגד עבודה טפלה של הקטר חלבים ואברים שמקטירים בלילה בדיעבד כשביל שלא הקטירים ביום? אי' במד' פליאה הובא בדברי יואל (דף קכ"ד) וז"ל שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קסמא אימת בן דוד בא. אמר להם זאת תורת העולה. ע"כ. עייש"ד לכאר כוננת המד'.

וי"ל עוד באופן אחר כי הנה ע"י התגברות החשך בתוקף הגלות נחלש מאד מדת עבודתו בתורה ומצוות. וזהו כנוסף על עצם הדבר שחסרים לנו קיום רוב המצוות שא"א לקיימם רק כשהמקדש בבנינו וישראל על אדמתם. גם איכות העבודה במצוות שיש בידנו היא חלושה ורפויה לעומת עבודת הדורות הקודמים. אמנם לאידך גיסא מיעוט העבודה בדורות הללו חביבה ורצויה לפני השי"ת עד מאד כערך העבודה של דורות הקודמים ואף למעלה מזה. כידוע שאמר האריז"ל למהרח"ו שגדולת נשמתו היא כמעלת התנאים והאמוראים ושאלו היאך יתכן דבר זה והרי אין עבודתו מגעת כלל לערך עבודתם? והשיבו שלפי ערך הדור נחשבת עבודה קלה כמעלת העבודה הרמה בימי התנאים. והדברים הללו נאמרו לפני ד' מאות שנה על אדמת הקודש של עיר צפת. ומה נאמר עוד כהיום הזה. וכי"כ אמר החי' הרי"מ שיתכן שכבר היתה ראויה לבוא הגאולה אך הקב"ה חושק מאד בעבודת בני"א בגלות ויש לו נח"ר יותר מיגיעת העבודה בכבוד הגלות. ונמצא לפי"ז שמצד מעלת העבודה אין לנו להתאונן על מצב הגלות. ואיך נאמר ראוי לאדם שיפול רוחו בקרבו שאין עבודתו נחשבת לכלום. כי לפי מצב הדור חשוב מאד כל דבר. ואם מזדמן לאדם בעסקו אפשרות להרויח איזה סכום שלא כדת ומונע את עצמו אל יחשוב שלא נחשב זה לכלום כי גם נסיון זה חשוב הוא מאד לפי ערך הדור. וכן כל כיוצ"ב. ומעתה אם נביט מצד קבלת פרס על עבודתנו אין נגרע חלקנו ע"י מצב הגלות כי חשובה היא עד למאד. אך על זאת יתאונן האדם על

בתורה ותפלה פחות או יותר, הרי מצד עצמו אין לו
להתאונן, אלא מי הוא זה אשר כל מגמתו הוא רק
לעצמו ע"כ צריכים אנו לבקש את הגאולה למען
כבוד שמים ועבור צערן של ישראל. ועינינו תראינה
מלכותך כציון בב"א.

והנראה, כי תרומת הדשן הוא אינו לצורך גבוה רק הוא חלק הפסולת של הקרבן שלא עלה בעמוד העשן ולא נתקבל, וצריכים לסלקו והולך לחלק הסט"א. כן כתבו בשם המקובלים. וכריש פרק ב' דיומא איתא שבראשונה לא הי' פייס על תרומת הדשן רק כל הקודם לרוץ זכה. ואחר שראו שבאין לידי סכנה התקינו שיהי' פייס. ומקשה בגמרא למה לא תיקנו בראשונה פייס כעל כל יתר העבודות, ומשני שמעיקרא סברי כיון שאיכא אונס שינה לא אתו, וגם היא עבודת לילה ואינה חשובה, וגם היא סוף עבודה. וכיון דחזו דאתו וקאתו נמי לידי סכנה תקינו ל' רבנן נמי פייסא.

והנה במקדש היו עבודות חשובות כמו הקטורת והקטר תלבים ואימורים, חריקת הדרם וכו' ודרך בני אדם להיות להוטים אחר ענינים שיש בהם חשיבות. וכגרי כהונה, הם המאני מכבדות שמראה על חשיבות הכהנים, כמ"ש ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. והזהירה תורה, פן יהי כהן שלא יהי חשוב בעיניו עבודה פשוטה של תרומת הדשן, ולכן לא יתכן אצלו שצריכים לדקדק על הבגדים של כבוד ותפארת שתהא לבישתן הגונה, שהרי אין עבודה זו כ"כ לכבוד ולתפארת. לכן כתיב וקא אצל תרומת הדשן מדר בד, שתהא כמדתו.

ולבש הכהן מדרו בד. ואיתא ברש"י משמא דגמרא. ^{do not burn the} מדרו, שתהא כמדרתו. ואם לא היו הבגדים כפי מדרתו ^{is} פוסלת העבודה. וצריך ביאורו, למה המתניתא תורה ^{is not at all the} מלהזהיר על זה עד פרשת תרומת הדשן, ולא הזהירה ^{that} בכל פרישות בגדי כהונה, וגם לא בכל עבודות כהונה ^{the} של פרישות ויקרא שהרי ככל העבודות מעכב פרט ^{the} של "תהא כמדרתו".

LF 1722
find dont
him the
3128 is
sion
Why not
all us this
still the
20 1917?